

РЕШЕНИЕ

№ 40543

гр. София, 04.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10051**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на М. Й., гражданин на Р.Турция, роден на 15. 03. 1968 г., със съдебен адрес – С., [улица], вх. Б, ап. 29, чрез адв. Г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на завеждащ консулска служба, втори секретар /консул в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция, по заявление № 25003412 от 06. 02. 2025 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Не претендира разносните по делото.

Ответникът – завеждащ консулска служба, втори секретар /консул в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция, не взима становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Й., гражданин на Р.Турция, роден на 15. 03. 1968 г., е подал на 06. 02. 2025 г. заявление в Генералното консулство на РБ в И., за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 05. 09. 2025 г. М. Й. е получил отказ за издаване на виза /стр. 35/ по образец, като в основанието за отказа е посочено – „чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ“.

С жалба вх. № 22767 / 16. 09. 2025 г. по описа на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за

издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, като в жалбата са изложени твърдения за нарушено право на личен и семеен живот, съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят М. Й., гражданин на Република Турция, е женен за българската гражданка М. К. Н. от 27. 04 2012 г., видно от приложеното (стр. 11) удостоверение за сключен граждански брак.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказът за издаване на виза е издаден от А. Д. – втори секретар/консул заместник завеждащ консулска служба в Консулска канцелария на Република България в Б. – Република Турция, в изпълнение на Заповед № 6 от 13. 02. 2025 г. (стр. 39) на генералния консул на Република България в И. и Заповед № 95-00-26 от 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 41), е оправомощен да издава визи и да отказва такива, при отсъствието на А. З., за което е представена заповед № О-0497 / 20. 08. 2025 г. – стр. 36, поради което съдът намира, че оспорения отказ е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, се отказва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република България, като се прилага към заявлението и приложените към него документи.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, като член на семейството на български гражданин, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказа), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

Видно е, че законовата норма предвижда няколко хипотези, при които е възможен отказ за издаване на виза, но в конкретния случай, не се сочи коя хипотеза е налице, тъй като в словесното описание е изписан почти изцяло законовия текст (липсва „международните отношения“) – „с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната

сигурност“.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. По делото е налице писмо (стр. 59) на Дирекция „Миграция“, като тяхното становище е положително и са изброени мерките по отношение на чужденеца, като последната е от 15. 06. 2023 г. – забрана за влизане в РБ, която на 21. 02. 2024 г. е снета.

От друга страна, на базата на наличните по делото доказателства, може да се предположи, че отказа е обусловен от отрицателно становище на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Към писмо от 07. 08. 2025 г. на ДАНС е приложена справка, според която ДАНС разполага с данни, които дават основание да се предполага, че лицето М. Й. представлява заплаха за националната сигурност, поради което възразяват да му бъде разрешена виза „D“ с цел пребиваване на територията на Р. България.

В писмото се сочи, че била установена съпричастността на жалбоподателя към наркоканал, поради което с влязла в сила през 2015 г. присъда турския гражданин е осъден на 10 години и 6 месеца лишаване от свобода, като е освободен на 09. 06. 2023 г.

Сочи се наложена на 15. 06. 2023 г. ПАМ – експулсиране, която е отменена с Решение № 6000 / 13. 10. 2023 г. на АССГ.

Сочи се също така наложена на 09. 06. 2023 г. забрана за влизане в страната за срок от три години, за която мярка не е установено да е обжалвана и отменена.

Видно е обаче, че така „събраната“ информация е много стара и всъщност не се сочат никакви актуални данни, касаещи чужденеца, най-малкото, че към настоящия момент същият продължава да е опасен за националната сигурност.

В случая е налице абсолютно непрофесионално „събиране на информация“, като служителите на ДАНС дори не са положили минимални усилия за актуализиране на информацията, а просто са взели готовите данни, но същите са от 2023 г.

Безспорно турския гражданин има влязла в сила присъда, но същият е изтърпял вече наложеното му наказание и няма нови данни след 2023 г., които да сочат, че продължава да се занимава с престъпна дейност или по някакъв друг начин е опасен за националната сигурност, като няма и най-малък намек за такива данни в писмото на ДАНС.

От друга страна видно е, че становището на Дирекция „Миграция“ е положително и в него изрично се сочи, че на 21. 02. 2024 г. е снета забраната за влизане на чужденеца в България.

В този смисъл, абсолютно неточна е информацията на ДАНС, че забраната за влизане в страната не е обжалвана и отменена. При служебно извършена справка в деловодната система на АССГ (свободно достъпна и за страните на интернет страницата на съда) се установява, че с Решение № 574 / 23. 01. 2024 г. по адм. д. № 6040 / 2023 г. на АССГ е отменена Заповед рег.№ 5364з-2172/09.06.2023 г. на директора на Дирекция "Миграция" с която на М. Й., гражданин на Република Турция, е наложена принудителна административна мярка "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на европейския съюз" за срок от три години, валидна само по отношение на влизането и в пребиваването на територията на Република България. Именно заради това, както се посочи по горе, в писмото на „Миграция“ е отбелязано, че е снета забраната на 21. 02. 2024 г.

Безспорно е също така (това поне е отбелязано от ДАНС), че с Решение № 6000 / 13. 10. 2023 г. по адм. д. № 6039 / 2023 г. на АССГ е отменена Заповед рег. № 5364з-2171/09.06.2023 г., издадена от директор на Дирекция „Миграция“, с която на М. Й., гражданин на Република Турция е наложена принудителна административна мярка „Експулсиране“.

Видно е също така от приложеното Решение № 12491 / 22. 07. 2024 г. по адм. д. № 4448 / 2024 г.

на АССГ, че със сходни мотиви е отменен предходен отказ на жалбоподателя за издаване на виза. В същото време, по делото не се представиха никакви доказателства, че лицето представлява опасност за националната сигурност. Действително в писмото на ДАНС се сочи, че имало данни, но никъде не се сочи какви са тия данни. Съдът приема, че при наличието на данни, че едно лице е опасно за националната сигурност, не е необходимо да се разкриват подробности за тези данни, нито откъде произлизат, но следва при всички случаи да се посочи, поради какви причини лицето представлява такава опасност. В конкретния случай, няма никакво посочване, в какво се състои опасността от лицето и така направеното изявление е изцяло голословно. Освен това, никъде не се сочи актуална информация, а данните се отнасят до 2023 г., когато всъщност чужденеца вече е излежал присъдата си.

По делото няма никакви данни, че към настоящия момент по отношение на жалбоподателя има някакви наказателно преследване в Република България или наложени спрямо него принудителни административни мерки.

От друга страна, следва да се отбележи, че в съдебното заседание са представени (стр. 65-69) копия от паспорта на жалбоподателя и издадени визи, от които е видно безпроблемното влизане и излизане през границата на страната. Последната виза (стр. 69) дори е за периода 25. 08. 2025 г. – 24. 08. 2026 г., поради което очевидно същият и в момента пребивава в Р.България. В случай, че действително жалбоподателят е опасен за националната сигурност на страната ни, следваше компетентните органи по контрол на чужденците или ДАНС въобще да не го допуснат до страната или да му наложат ПАМ – забрана за влизане на територията на страната, каквато очевидно няма издадена.

В тази връзка следва също така да се отбележи, че с отказа за издаване на виза е налице нарушение на материалния закон и по-конкретно нарушение на чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. По делото са налице доказателства, че жалбоподателят е женен за българска гражданка и откъсването му от семейството, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот.

В конкретния случай, без да са налице доказателства, че М. Й. е опасен за националната сигурност, с отказа за издаване на виза, му се пречи на нормалното съжителство със семейството.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение, като издаде исканата виза за пребиваване в страната. При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, но такива не са поискани, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Й., гражданин на Р.Турция, роден на 15. 03. 1968 г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на завеждащ консулска служба, втори секретар /консул в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция, по заявление № 25003412 от 06. 02. 2025 г.

ВРЪЩА преписката на ръководителя на консулското представителство на Република България в И., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: